

A mérges teve

Repülőről alápillantva az ember azt hihette volna, óriási gilisztát lát a sivatag homokbuckái között, pedig tevék és emberek hosszú sora volt az, vagyis egy karaván. Hajnalban indultak, de még hosszú út állt előttük a következő oázisig, ahol majd kicsit megpihenhetnek.

- Hú, de mérges vagyok! - mordult fel a leghátul bandukoló teve.

- Miért vagy mérges? - kérdezte a hátán ülő kislány.

A teve úgy meghökkent, hogy egy pillanatig elfelejtkezett a haragjáról.

- Képzeldöm, vagy tényleg te szóltál, embergyerek?

- Én voltam.

- Az kizárt! Ti, emberek nem értitek a beszédünket. Majd pont te tudsz tevéül?!

- Miért vagy mérges?

- Hát izé - bizonytalanodott el a teve, de aztán elszántan tovább fröcsögött. - Ja, igen! Mert hozzám szóltál!

- De hisz már előtte is mérges voltál. Emlékszel?

- Akkor biztos valami más miatt vagyok mérges.

Mi közöd hozzá? Nem mindegy az neked?!

- Csak kérdeztem, ne haragudj.

- Nem haragszom, hanem mérges vagyok!

És amíg nem terelted el a figyelmemet azzal, hogy tevéül szóltál hozzám, addig jól tudtam, miért vagyok mérges... Megvan! Megint eszembe jutott!

A teve várta, hogy a kislány nógassa a folytatásért. De a hátán ülő embergyerek hallgatott. A teve úgy érezte, felrobban a dühtől, ha nem mondhatja el. Nem bírta sokáig és kifakadt.

- Ha annyira tudni akarod, azért vagyok mérges,

MOLDOVÁN MÁRIA
rajzai

mert az előttem haladó tevék felverik a port, és egyenesen a szemembe meg az orromba száll. Szörnyű, nem igaz? - Mivel a kislány nem válaszolt, dühtől elfúló hangon hozzátette: - Ráadásul még veled is beszélgetnem kell, és így a szám is telemegy homokkal. Hát kinek van ehhez kedve?

De a kislány erre sem felelt. Csendben haladtak tovább nagyon sokáig. Végre odaértek az oázishoz, ahol a karaván megállt pihenni. Az emberek és állatok ettek, ittak, aztán ismét induláshoz készülődtek, hogy újabb útszakaszt tegyenek meg. A mérges tevére ezúttal nem a kislány ült, hanem a nagydarab, mogorva hajcsár, aki a karavánt vezette. Ők mentek legelől. A hajcsár sokkal nehezebb volt, mint a kislány, de a teve ennek ellenére csak arra figyelt, hogy minél nagyobb port verjen a patáival. Néhány perc múlva hátrasandított, és végignézett

az őt követők hosszú során.

Egyszeriben megpillantotta a kislányt. Most is a legutolsó tevéén ült, sőt, már szóba is elegyedett vele. Nevetgéltek és láthatóan nagyon jól elvoltak ők ott ketten a sor legvégén. Az elől haladó teve megtorpant, és dühösen dobbantott patájával.

- Hú, de mérges vagyok! - bödült felháborodva.

A hátán ülő hajcsár nem szerette a vesződséget, főleg nem szeretett felesleges dolgokra időt pazarolni. Tudta, hogy a konokság a sivatagban könnyen végzetes lehet, előttük pedig még hosszú út állt. Ostorával nagyot húzott a tevére, mire az hördülve megindult, és a karaván továbbhaladt úticélja felé. Repülőről alápillantva az ember azt hitte volna, óriási gilisztát lát a sivatag homokbuckái között.

INCZÉDY TAMÁS